

La Fundació Rafael Campalans
us convida a l'acte

L'agenda feminista, a Europa i al món

Dimecres, **27 de març**
a les **18.30h**

Casa Golferichs,
Gran Via de les Corts Catalanes, 491
BARCELONA

Intervenen:

Susana Pérez,
periodista. Doctora en Comunicació

Carme Colomina,
periodista. Investigadora associada
al CIDOB

Elisa Stinus,
doctora en polítiques públiques i
transformació social (UAB)

Neus Pociello Cayuela,
directora de la Fundació Aroa

Joaquim Millán,
director d'Eurolocal

La **Fundació Rafael Campalans**, junt amb la iniciativa feminista **FEM_EU**, va organitzar el dimecres passat l'acte "**L'agenda feminista, a Europa i al món**", per tal de parlar i debatre sobre quina situació hi ha actualment a Europa i al món respecte a l'agenda feminista en diversos àmbits, eixos d'actuació i dimensions; i què es pot fer o proposar per tal de revertir i fer front a aquesta desigualtat existent que es genera davant la incertesa del futur Europeu (i global) com a conseqüència de les pròximes i crucials eleccions, i l'auge dels populismes d'extrema dreta.

El tret de sortida a l'acte el donà la directora de la Fundació i diputada al Parlament de Catalunya, **l'Esther Niubó**, que va presentar a les ponents, i féu valdre la importància d'aquesta lluita feminista en un moment en què la dreta espanyola, com ara VOX, Ciutadans i el Partit Popular, té un discurs clar de retrocés i involució respecte a les fites aconseguides per les dones, i lluites feministes, fins el moment; com també recalçà la importància de "que els homes no quedin apartats d'aquesta lluita per la igualtat", sinó que se la facin seva, i s'hi sumin.

La primera ponent, la periodista i doctora en Comunicació, **Susana Pérez**, va plantejar quin paper i posicionament tenen els mitjans de comunicació a l'hora de tractar les temàtiques de gènere, feminisme i desigualtat, com impacten i influencien a la societat vers aquesta problemàtica, i al mateix temps, explicà de primera ma la realitat que es dona dins del sector en quant a desigualtats i opressió cap a les dones en diversos àmbits. Així doncs, explicà com el manifest redactat per la iniciativa impulsada de "Periodistas Paramos" el signaren "més de 8.000 dones periodistes" i que aglutinava tres reivindicacions principals: "demandes referents a una igualtat en les condicions laborals de les dones en les empreses de comunicació; el menysteniment de la dona com a professional i l'abús de poder dels homes i directius; i el paper que fan els mitjans de comunicació de les pròpies dones". Amb tot, "ens trobem amb un sostre de vidre que representa que el 70% de càrrecs directius caiguin sobre els homes, que la bretxa salarial continua sent una realitat, i que les dones periodistes acaparen la majoria de contractes temporals". També digué que l'alt nombre de casos d'assetjament sexual que es donen no surten a la llum per pors i possibles represàlies per a les víctimes. Per acabar, digué que "ha assassinat a més dones el masclisme en aquests últims 16 anys, que el terrorisme d'ETA en tota la seva història", i que "hem de deixar de representar a les dones només com a víctimes i objectes sexuals. Comencem a donar veu a les dones com a expertes, directives, i professionals que existeixen".

Per la seva banda, la periodista i investigadora associada al CIDOB, **Carme Colomina**, aportà una visió més europea. Començà dient que "estem vivint un moment de mobilització massiva on la seva contra-replica és la involució, estem vivint una confrontació a l'espai públic", i que "a bona part de la Unió Europea s'està vivint un procés de retallada de drets laborals, de les dones, de llibertat d'expressió, d'independència judicial...Hi ha una contrarevolució cultural en marxa.", i com això "és una resposta d'un *status quo* espantat per la seva pròpia pèrdua de poder". A més, digué que "s'està produint una politització claríssima del gènere, una polarització, un enduriment de la retòrica, de canviar la terminologia. Ja no podem parlar de violència de gènere sinó que tornen a dir-li violència domèstica. És una involució inclús en els conceptes". Tot això, segons Colomina, "entrarà en les pròximes eleccions europees com

encara no havia existit fins ara". Si més no, digué que "aquests nous profetes de la involució social i política subestimen la força que tenen al davant. És una lluita llarga, però és constant. Estem guanyant presència". Amb tot, "hi ha molta feina a fer, ja que les dones a la Unió Europea guanyen un 16% menys de mitjana que els homes. En el món dels negocis, només un 6,3% de les altes directives són dones. El treball domèstic no remunerat de les dones arribaria al 27% del PIB d'Espanya. 7 de cada 10 parlamentaris europeus són homes, i 1 de cada 3 dones a la UE ha patit violència física o sexual des dels 15 anys".

Elisa Stinus, doctora en Polítiques Públiques i Transformació Social, va tractar la temàtica des del punt de vista de "les polítiques públiques de conciliació i cura, i l'impacte que tenen en la igualtat de gènere", tot dient que "és una realitat que compatibilitzar treball i família és, actualment, la norma i el desig de la població Europea", i que per tant, "s'ha convertit en un tema prioritari en l'agenda Europea, tot i que el que acabem veient és que hi ha països, com els nòrdics, que han fet polítiques i normatives en aquest sentit, i d'altres que van a remolc i invertim menys en aquest aspecte". A més, aportà dades estadístiques per tal de visualitzar aquestes problemàtiques: "Al nostre país, la taxa de treball dels homes sense fills és 7 punts superior a les dones. Amb un fill, els homes tenen 14 punts més de taxa de treball que les dones. Amb 2 fills, puja a 20 punts més. És evident, doncs, com la paternitat i maternitat, tot i suposar un canvi en les nostres vides, és un impacte major per a les dones". Remarcà com als països nòrdics estan més avançats en matèria de permisos parentals, ja que "no estan basats en l'afirmació de rols de gènere, sinó en la transformació d'aquests rols, i l'equiparació dels permisos". Per acabar, exposà com "el 73% dels treballadors i treballadores a Espanya encara creuen que la seva empresa dificulta la conciliació" i, segons l'Elisa, "seria interessant poder avançar en lleis i iniciatives en que la norma per tothom sigui poder combinar la nostra vida professional amb la cuidadora, trencant amb l'especialització de rols".

A continuació, la directora de la Fundació Aroa, **Neus Pociello**, va aportar un punt de vista mundial i des de les Nacions Unides respecte la temàtica tractada, i quin paper juga Europa a l'hora de defensar i garantir els drets humans de les dones. Així doncs, va plantejar la dualitat en la que ens trobem actualment a escala global i de la societat, ja que per una part "trobem l'augment de fonamentalismes i la ultra dreta, però per l'altra banda tenim un dic de contenció d'aquesta ultra dreta amb una enorme mobilització ciutadana". Tot seguit, explicà els marcs normatius i com funcionen les Nacions Unides a l'hora de deliberar i tramitar acords, el qual és un procés molt protocol·lari, laboriós i llarg arran del xoc d'interessos dels països participants. Si més no, la Neus explicà com "actualment, la declaració unitària en nom de la Unió Europea en aquestes tramitacions amb l'Assemblea General s'ha trencat" i com els països conservadors estan, actualment, declarant per conta pròpia, i amb enfocaments fonamentalistes. Com a conseqüència, "es perd la veu única que caracteritzava Europa, referent en valors, defensa de Drets Humans, ser pionera en la promoció de la igualtat de gènere...", i com en general s'ha retrocedit en matèria d'igualtat.

Per tancar la jornada va parlar el director d'Eurolocal, **Joaquim Millán**, que començà la seva intervenció dient que "com a homes, no ho estem fent bé. Hem de començar a donar credibilitat i a cedir espai a les dones". A més, tot citant a Carme Colomina, reflexionà sobre la deriva que ha agafat en els darrers anys la Unió Europea, i com aquesta "ha deixat de ser sexy" per als seus ciutadans, és a dir, que "hi ha una crisi de valors, d'aquesta ànima europea", "vam pensar que la Unió Europea ja estava feta, que res no canviaria i que tot aniria sempre bé, i les coses no només s'han de lluitar per aconseguir-les, sinó que el més important es mantenir-les". A més, va dir que "nosaltres el que volem és que les tres institucions europees principals siguin presidides per dones. Per què no poden ser-ho? Fins el moment han sigut tot homes i ningú s'ha queixat.", per acabar explicant la iniciativa FEM_EU i el rumb que està agafant, i que espera que adopti ressò internacional.